

Arrest

nr. 73 624 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 juli 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard op 15 juni 2011. Deze beslissing werd op 4 augustus 2011 ingetrokken. Op 10 oktober 2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Migratie- en Asielbeleid beslist om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“op datum van 14.06.2011 werd aangevuld door :

(G.A.) (...)

nationaliteit: Gambia

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, het nodige doet om zich te integreren (hij volgde Nederlandse lessen, een cursus ter voorbereiding op het theoretisch rijexamen en een cursus inburgering/maatschappelijke oriëntatie, hij speelt voetbal bij KFCO Wilrijk VZW), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 24.11.2008, werd afgesloten op 25.02.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door het beroep tegen het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen te verwerpen. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 13.04.2010, werd afgesloten op 10.05.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing ‘Weigering Vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiaire Bescherming’. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.06.2011, hem ter kennis gegeven via de post op 22.06.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – ongeveer 1 jaar en 3 maanden (1ste asielprocedure) en 1 jaar en 1 maand (2de asielprocedure) – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 22.06.2011.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van

het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet. De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen omdat de dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden kon aantonen. In zijn aanvraag tot regularisatie werd het volgende weergegeven:

"Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet. De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van voormalig artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is en is naar analogie ook van toepassing op aanvragen die op heden worden ingediend. Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven. De Raad van State heeft in het verleden meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSt; 3 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71). De voormelde Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen."

Verzoeker deelt mee dat zijn asielaanvraag op heden nog steeds lopende is op het niveau van de Raad van state. Zijn verzoek dat ingediend werd bij de Raad van state doorstond de filterprocedure. Op heden werd de zaak nog niet gepleit voor de Raad van state. Het mag duidelijk zijn dat het voor verzoeker op dit moment niet opportuun is om terug te keren naar Gambia om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te dienen. Logischerwijze bracht verzoeker de uitslag af van zijn beroep dat werd ingediend bij de Raad van state. Het zou disproportioneel zijn van de Belgische staat te vragen aan verzoeker terug te keren naar Gambia om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie in te dienen en desgevallend nadien terug te keren naar België om te verschijnen voor de Raad van state. Verzoeker wijst erop dat hij niet beschikt over de nodige reisdocumenten om dergelijke uitstappen te ondernemen. Het mag duidelijk zijn dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Deze motivering kan niet weerhouden worden."

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeker betoogt dat er vergissingen zijn begaan in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag die op heden nog steeds hangende zou zijn op het niveau van de Raad van State en het om die reden niet opportuun is voor verzoeker om naar Gambia te gaan. Verzoeker meent dat het disproportioneel is om terug naar Gambia te gaan en desgevallend nadien terug te keren naar België om te verschijnen voor de Raad van State,

De bestreden beslissing luidt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 24.11.2008, werd afgesloten op 25.02.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door het beroep tegen het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen te verwerpen. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 13.04.2010, werd afgesloten op 10.05.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'Weigering Vluchtelingenstatus — Weigering Subsidiaire Bescherming'. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.06.2011, hem ter kennis gegeven via de post op 22.06.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - ongeveer 1 jaar en 3 maanden 1ste asielprocedure) en 1 jaar en 1 maand (2de asielprocedure) - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. (...)"

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het slaat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Een procedure bij de Raad van State tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werkt niet schorsend. Verzoeker dient bovendien geenszins terug te keren naar België om te verschijnen bij de Raad van State, nu verzoeker zich te allen tijde kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Verzoeker toont geen schending aan van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC